

26. Bóbr

Atrakcją przyrodniczą terenu Puszczy Kozienickiej jest m.in. bóbr europejski. Najstarsze wiadomości o bobrach w Puszczy Kozienickiej (dawnej Puszczy Radomskiej) pochodzą z

1224 roku kiedy to Leszek Biały przyznał biskupowi Iwonowi prawo łowienia bobrów na rzece Czarnej (Zagożdżonka). Wiadomo jest, że bobry żyły także na rzece Radomierzy (obecnie Radomka). W obrębie Puszczy znajdowały się dwie wsie służebne o nazwie Bobrowniki, a nad rzeką Zagożdżonką położone było uroczysko Bobrek.

Na skutek polowań i zmiany środowiska bóbr wyginął na terenie Puszczy Kozienickiej pod koniec XVIII wieku. W dniu 24 listopada 1991 roku bobry zostały sprowadzone ponownie (reintrodukowane) na teren Puszczy Kozienickiej i objętej ochroną. Cztery sztuki odłowione ze stanowiska na rzece Omet na terenie Nadleśnictwa Srokowo (Mazury) zostały wpuszczone do uprzednio przygotowanego ukrycia na rzece Zagożdżonce. Bobry zaklimatyzowały się i znajdując dogodne warunki do rozrodu sukcesywnie zasiedliły około 15 kilometrowy odcinek rzeki. Na skutek naturalnej migracji Wisłą, której bezpośrednimi lub pośrednimi dopływami są puszczańskie rzeki, bobry zasiedliły także inne rejony Puszczy Kozienickiej. W chwili obecnej puszczańska populacja bobra szacowana jest na około 80 sztuk.

Na terenie Puszczy żeremia (domy bobrów) spotykane są sporadycznie, gdyż zwierzęta te bytują w norach wykopanych w wysokich brzegach rzek. Puszczańskie bobry zamieszkują głównie leśne odcinki rzek i w związku z tym nie powodują szkód na terenach rolniczych (podtapianie łąk i pól).

W Puszczy Kozienickiej bobry odgrywają bardzo ważną rolę, gdyż łagodzą negatywne skutki leja depresyjnego (obniżenie się poziomu wód wgłębnych), powodującego zanikanie terenów wodno- błotnych. Pojawienie się bobrów w okolicy, a w związku z tym żeremi, tam i stawów bobrowych

świadczy o czystości środowiska (głównie wody) i jest ważnym elementem poprawiającym walory krajobrazowe terenu.